

Rafael Nadal

Rafael Nadal

Kroniek van een fenomeen

Jaume Pujol-Galceran & Manel Serras

Vertaald door Elvira Veenings

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2009

© 2007, 2009 Jaume Pujol-Galceran en Manel Serras
© Uitgeverij Carrera, Amsterdam
Nederlandse vertaling Elvira Veenings
Omslagontwerp Studio Carrera
Foto omslag

ISBN 978 90 488 0232 6

NUR 491

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

*If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two impostors just the same*

Rudyard Kipling, winnaar van de Nobelprijs
voor Literatuur; deze zin staat geschreven
op de muur boven de spelersingang
van het Centre Court van Wimbledon

Voorwoord

We beginnen dit verhaal ruim vijftien jaar geleden, toen Rafael nog een kleine jongen was en ik... een stuk jonger dan nu. We vormden een hecht gezin en ons leven draaide om de familie, wat heel gewoon is op het eiland Mallorca. Mijn ouders hadden vijf zoons en Rafael was hun eerste en enige kleinzoon en bleef dat ook een aantal jaren. Hij was een lief, gehoorzaam kind, en nogal goedgezind. Het spreekt vanzelf dat hij het favoriete speeltje was van de hele familie. Zelfs nu halen we bij familiebijeenkomsten nog regelmatig grappige anekdotes op uit zijn kindertijd.

In die tijd tekende mijn jongere broer, Miquel Àngel, een contract bij FC Barcelona, nadat hij een aantal jaren voor Mallorca had gespeeld. Dat was in meerdere opzichten bepalend voor Rafaels jeugd. Hij had al jong veel belangstelling voor sport, maar voetbal is altijd zijn grote passie geweest. Toen zijn oom voor FC Barcelona ging spelen, werd die liefde voor het voetbal nog eens extra aangewakkerd... en daarmee ook de onze, want hij liet ons niet met rust en we moesten elke dag met hem voetballen; wat dat betreft was hij in alle opzichten onvermoeibaar.

In die periode was ik trainer bij de Club de Tennis Manacor en op een keer kwam Rafael langs met zijn vader. Hij was een jaar of drie. Ik gaf hem een racket en zei dat hij maar eens moest proberen een bal te raken. Ik weet het nog als de dag van gisteren, want ik stond ervan te kijken hoe goed hij was, hij bleek een aangeboren balgevoel te hebben. Daar bleef het toen echter bij en voetbal was en bleef zijn enige passie.

De hele familie genoot van het beroep van mijn broer Miquel Àngel en Rafael profiteerde er net zo van als wij. Hij mocht met ons mee naar de wedstrijden of we keken met zijn allen naar de wedstrijden op televisie. Niet lang daarna werd hij lid van een van de voetbalclubs in Manacor. Hij was heel enthousiast en trots en wist ons steeds weer over te halen om

toch vooral te komen kijken als hij speelde.

Toen hij vier jaar was, kwam hij regelmatig naar de baan om met mij te spelen. Hij was altijd belangstellend, enthousiast, gehoorzaam en bereid om hard te werken. In het begin was het niet meer dan een spel, puur vermaak, wat het ook moet zijn voor een kind. Gelukkig had hij genoeg energie en enthousiasme om te voetballen en te tennissen, zonder zijn schoolwerk of zijn vriendjes te verwaarlozen.

Het duurde echter niet lang of hij begon op te vallen in het tenniswereldje op Mallorca. Hij won meer wedstrijden dan je zou verwachten, zeker voor iemand die zo jong was als hij. Niet dat dit ook maar een seconde ten koste ging van zijn liefde voor het voetbal, maar het betekende wel dat hij tennissen steeds leuker ging vinden, tot hij op zijn dertiende een definitieve beslissing nam. Hij ging harder trainen en besteedde er steeds meer tijd aan, omdat hij er zulke goede resultaten mee bereikte.

De bevoorrechte en ongebruikelijke situatie waarin Rafael op dit moment verkeert is het resultaat van een ontwikkeling die geleidelijk aan en stap voor stap is verlopen. Zoiets gebeurt niet van de ene dag op de andere. Dat neemt niet weg dat ik nog regelmatig terugdenk aan mijn positie binnen de tenniswereld van twintig jaar geleden, en nog steeds verbaasd kan zijn over de manier waarop ik er nu in sta.

Dankzij Rafael heb ik dingen meegemaakt die ik voordien alleen op televisie had gezien. Ik herinner me de hoogtijdagen van Lendl en Borg en de finalewedstrijden waarbij ik aan mijn kleine televisiescherm zat gekluisterd. Dat wereldje en die spelers leken me zo ver weg en onbereikbaar, dat het nooit in mijn hoofd opkwam dat ik er ooit deel van zou uitmaken zoals ik dat nu doe, van zo nabij. Dankzij mijn neef reis ik de hele wereld over en heb ik toegang tot de meest fantastische plekken, en via hem zat ik loge in de finales van Roland Garros en Wimbledon. Ik heb mensen leren kennen die me op allerlei zaken een heel andere kijk hebben gegeven en die mijn nieuwsgierigheid op een positieve manier konden stillen.

Dit boek wil vooral één boodschap overbrengen, die heel

belangrijk voor me is: er zijn vast en zeker kinderen en trainers die net zoals wij vroeger tegen Lendl, Borg, Sampras of Moyà opkeken naar het profennis van Rafael kijken. Een aantal methoden en filosofische uitgangspunten die wij hanteren, staat in dit boek te lezen. Waarmee ik bedoel te zeggen wat eigenlijk voor de hand ligt: als wij, Rafael en ikzelf in zijn verlengde, succes hebben op de tennisbaan en genieten van de erkenning van de fans, dan kunnen jonge tennissers en hun trainers dat net zo goed bereiken als wij. Ik weet zeker dat een aantal van jullie daarin zal slagen.

Toni Nadal

De rentree van een tennisser

*We leden er allemaal onder. We zagen hem triest
en verloren door het huis dwalen, terwijl het
altijd zo'n opgewekt, gezellig joch was geweest.*

Sebastià Nadal, Rafaels vader

Hij vindt geen rust in het geluid van de golven die tegen de rotsen slaan, en ook het uitzicht op het glanzende, zilverkleurige water van de zee in de haven van Porto Cristo biedt hem geen troost. Nadal is afwezig en kijkt somber naar de boten die op enkele meters afstand op en neer deinen.

‘Ik kan dit niet meer aan, het is uitzichtloos. Ik loop van de ene arts naar de andere en ik weet niet of ik ooit nog kan spelen. Dit is vreselijk,’ mompelt hij bij zichzelf. Hij heeft nergens zin in, en zijn blik wordt troebel als de tranen hem in de ogen springen.

Zelfs op de mooiste plek ter wereld – en volgens hem is dat Manacor – op het eiland Mallorca, vindt hij rust noch duur. Hij is snel aangebrand, kan het binnenshuis niet uithouden en loopt met zijn ziel onder de arm. Zijn leven heeft van de ene op de andere dag een wending genomen die hij geen moment had voorzien. Vandaag is hij het huis uit gelopen, nadat hij de deur met een klap achter zich dicht heeft geslagen, al weet hij zelf niet goed waarom. Hij wordt tegenwoordig om het minste of geringste boos.

Starend naar de horizon vraagt hij zich af wat de komende twaalf maanden voor hem in petto hebben. Het is december 2005 en zijn leven is in een neerwaartse spiraal terechtgekomen waaruit hij geen uitweg ziet. Hij heeft zojuist het mooiste jaar

uit zijn professionele loopbaan afgesloten, waarin hij elf toernooien won, tweede op de wereldranglijst is geworden en voor het eerst zegevierde op Roland Garros; nu ziet hij zich echter geconfronteerd met een blessure aan zijn linkervoet waar geen enkele arts raad mee lijkt te weten.

‘We gaan op zoek naar een oplossing. We vinden er wel iets op. Over een tijdje kun je weer spelen, maak je geen zorgen.’

Zelfs de woorden van Àngel Ruiz-Cotorro, de arts in wie hij altijd het volste vertrouwen heeft gehad en die op zoek naar een oplossing alle beschikbare wetenschappelijke gegevens uitpluist, nemen zijn ongerustheid niet weg.

De bezoeken aan de artsen Josep Borrell, Ramón Viladot en Ernesto Maceira bevestigen hooguit wat ze al wisten: Nadal heeft een blessure aan zijn linkervoet. Dokter Maceira blijft er echter bij dat een goed gevormde binnenzool die de belasting gelijkmatiger verdeelt de oplossing kan zijn om zijn mobiliteit in alle opzichten te verbeteren.

‘Ja, maar de pijn blijft. Het probleem is niet opgelost en ik geloof nergens meer in. Ik maak me ernstig zorgen en ik moet er niet aan denken wat ik zou moeten doen als ik niet meer kan tennissen. Het kan niet waar zijn dat alles waar ik van kleins af aan zo hard voor heb gewerkt, waar ik zoveel voor heb gedaan, zoveel uren in heb gestopt en met zoveel inzet voor heb getraind nu de grond in wordt geboord door een blessure,’ zegt hij. En met het gevoel dat de hele wereld is ingestort, vraagt hij zich af wat hem in vredesnaam overkomt.

De afgelopen dagen ging hij liever de deur uit als zijn ouders probeerden hem op te beuren, omdat hij hen niet met zijn verdriet wilde belasten.

‘We leden er allemaal onder. We zagen hem verdrietig en verloren door het huis dwalen, terwijl hij altijd zo’n opgewekt, gezellig joch was geweest, dat altijd goed kon opschieten met zijn moeder, zijn zus en met mij. Hij wilde ons niet laten merken hoezeer hij eronder leed en trok zich liever terug als hij het moeilijk had. Daarom besloten zijn moeder en ik om zoveel mogelijk geduld te hebben en alle toestanden die dit met zich meebracht te verdragen,’ zal Sebastià, zijn vader,

achteraf zeggen, nadat het probleem is opgelost.

Rafaël probeert de kracht te vinden om deze onverwachte situatie het hoofd te bieden. Hij zoekt zijn lievelingsplekjes op in Manacor, de plekjes uit zijn kindertijd waar hij altijd met zijn vriendjes speelde, waar hij door de straten rende, met zijn ooms uit vissen ging of ergens wat ging drinken. Nu zoekt hij de eenzaamheid op en spookt er van alles door zijn hoofd; hij kan amper helder nadenken, maar hij beseft wel dat het zo niet de goede kant uit gaat.

Ik moet hiermee ophouden, zegt hij steeds bij zichzelf.

Hij is boos op zichzelf en dat wordt alleen maar erger als hij bedenkt hoe lelijk hij doet tegen de mensen die hem het meest dierbaar zijn. Hij weet heel goed dat zijn familie het zwaar te verduren heeft met hem.

‘Het was heel zwaar,’ herinnert zijn moeder, Ana Maria Parera, zich. ‘Het deed me veel verdriet om te zien hoe moeilijk hij het had, geestelijk gezien. Hij was totaal kapot. Als je weet hoeveel energie hij van kleins af aan in het tennissen heeft gestoken, en dan te bedenken dat hij alles kon verliezen. Hij wist werkelijk niet wat hem overkwam. Wij stonden machteloos, er we konden weinig doen om hem te helpen. Het ging me om hém, niet om het tennis. Hij leefde voor de sport vanaf de dag dat hij kon lopen.’

In die periode liepen zijn ouders zich het vuur uit de sloffen voor Nadal. Ze probeerden van alles om hem afleiding te bezorgen. Ze zeiden dat hij geduld moest hebben, probeerden het onderwerp tennis te vermijden en het zo min mogelijk over zijn blessure te hebben, hoewel ze het er zelf ook heel moeilijk mee hadden. Zijn vader zei zelfs tegen hem dat het niet het einde van de wereld was als hij nooit meer zou kunnen tennissen.

Begin januari 2006 reist hij opnieuw af naar Barcelona, op zoek naar een oplossing. Samen met zijn vader en zijn oom heeft hij op de Reial Club de Tennis Barcelona een afspraak met dokter Cotorro, zijn manager Carlos Costa en Benito Pérez Barbadillo, pr-manager van de Association of Tennis Professionals

(ATP), om te bespreken of hij wel of niet zal deelnemen aan de Australian Open. De dag voor de bespreking heeft Nadal op baan 16 van deze honderd jaar oude Catalaanse club een balletje geslagen met de Braziliaan Gustavo Kuerten, drievoudig winnaar van Roland Garros, die in Barcelona is voor de behandeling van een heupblessure die hem al enige tijd belet te spelen en waardoor de kans bestaat dat hij met zijn zesentwintig jaar nooit meer zal kunnen tennissen. Als geen ander kent deze Braziliaan de gevoelens van wanhoop en onmacht in situaties als deze, die uitzichtloos lijken. Emilio Sánchez Vicario, de nieuwe captain van het Spaanse Daviscupteam, heeft de training bijgewoond; ook voor hem is het van belang om te weten of hij op Nadal kan rekenen voor de kwalificatieronde, die in februari zal plaatsvinden in Wit-Rusland.

Nadal heeft er nog steeds alle vertrouwen in dat hij in Australië zal kunnen spelen; hij wil de handdoek niet in de ring gooien, hoewel de mensen om hem heen realistischer zijn en eerst de problemen met zijn voet definitief willen oplossen.

‘Uiteindelijk is de beslissing aan jou, maar volgens mij is het beter om niet te gaan,’ adviseert Toni Nadal, zijn oom en coach. ‘Je slaat goed, maar die problemen met je voet moeten opgelost zijn voordat we naar Australië gaan; onder deze omstandigheden is het te riskant om partijen van vijf sets te spelen. Ik weet zeker dat je het twee of drie sets zou redden, maar jij bent de nummer twee van de wereld. Als je gaat, ga je voor de wereldtitel en anders niet,’ lichtte hij zijn mening toe.

‘Het herstel van de blessure verloopt traag en we moeten voorzichtig te werk gaan,’ probeert dokter Cotorro hem uit te leggen.

De artsen die hem de afgelopen weken hebben onderzocht zijn dezelfde mening toegedaan.

‘Je hoeft niet geopereerd te worden. De blessure is gestabiliseerd, het wordt niet erger dan dit. Ik denk niet dat het kwaad kan,’ had Josep Borrell tegen hem gezegd.

Het voormalige hoofd van de medische staf van FC Barcelona, geconsulteerd omdat hij sinds diens periode als speler voor de blauw-rode club bevriend is met Miguel Àngel Nadal,

staat eveneens achter de diagnose van dokter Maceira, die hem in Madrid heeft onderzocht en allerlei testen heeft uitgevoerd: 'Je moet steunzolen dragen, zodat er minder druk op de pijnlijke plek komt te staan. Dan zullen de klachten verdwijnen.'

Sinds zijn terugkeer uit Sjanghai in de loop van november 2005 heeft hij in het gemeentelijke zwembad van Manacor hard aan zijn herstel gewerkt; dagelijkse sessies van vijf tot zes uur in het water om zijn voet zo min mogelijk te belasten en de gewrichten soepel te houden. De afgelopen weken is hij heel voorzichtig begonnen om zijn snelheid en reactievermogen te trainen op de gravelbaan, met de bedoeling zich aan te passen aan de veranderingen in de druk op zijn voet, die geleidelijk aan geïntegreerd moeten worden. Nadal blijft echter last houden van zijn voet.

De vergadering op de RCT Barcelona eindigt met een flinke klap op tafel en een drastisch besluit: 'Oké, ik ga niet naar Australië, maar we gaan wel naar Portland om eens en voor altijd dat probleem met mijn schoenen op te lossen,' zegt Nadal, die deze uitzichtloze situatie beu is. Hij heeft genoeg tegenslag gehad en is bereid alles te doen wat in zijn macht ligt om de kwestie op te lossen.

De antropomorfische onderzoeken voor het ontwerp en de vervaardiging van de speciale zolen die Nadal nodig heeft zijn uitgevoerd door podoloog Martín Rueda, een van de beste specialisten ter wereld, in het Centre D'Alt Rendiment (CAR) van Sant Cugat.

'Het gaat erom de normale drukzones in het aangetaste gebied te ontlasten en de druk over andere gewrichten te verdelen,' aldus de podoloog.

Het probleem is dat de zolen nogal dik zijn en Nike hem al wekenlang schoenen stuurt waar ze niet goed in passen.

'Ze zijn niet stevig genoeg, hij slipt eruit,' zegt zijn vader.

Carlos Costa pakt diezelfde dag nog de telefoon om een afspraak te maken met het management van de afdeling Research and Development van het merk in Portland.

'Geen enkel probleem,' meldt Albert Baronet, marketingmanager van het Amerikaanse concern in Spanje.

Reisbureau Viajes Manacor regelt de tickets en ze kunnen vrijwel meteen weg. Het is een bliksembezoek, ze vliegen in amper zesendertig uur heen en weer. Eenmaal in de lucht is Nadal ervan overtuigd dat de specialisten van het bedrijf alles zullen doen wat in hun macht ligt om het probleem op te lossen. Hij duimt en krijgt weer hoop dat er licht is aan het einde van de tunnel. Intussen, hoog boven de oceaan, denkt hij terug aan het begin van deze nachtmerrie: de blessure, de pijn, de teleurstelling toen hij zich gedwongen zag om zich terug te trekken uit het toernooi... De moeilijkste momenten uit zijn sportcarrière.

Het gebeurde in oktober 2005. Tijdens de Masters Series in Madrid kreeg hij plotseling last van zijn linkervoet. Sindsdien heeft hij een ware lijdensweg afgelegd en kwam hij in situaties terecht die hem nog steeds onwerkelijk voorkomen. Hij won in Madrid; nadat hij enkele belangrijke tegenstanders had uitgeschakeld, wist hij een partij die hij al praktisch verloren had naar zijn hand te zetten, toen hij in de finale tegen de Kroaat Ivan Ljubičić twee sets achter was geraakt en uiteindelijk toch de eindzege pakte. Toen al had hij er flink last van, maar hij wist de pijn in zijn voet en zijn knieën te verbijten. Hij raapte al zijn krachten bij elkaar om zich staande te houden in een match die ruim drie uur zou duren. Hij kreeg het voor elkaar, maar kon toen nog niet vermoeden welke ernstige gevolgen dit voor hem zou hebben.

Zodra hij de kleedkamer binnenkwam, verwijderde dokter Cotorro het beschermende verband om zijn voet om de zere plekken te bekijken. Door de pijn had hij zijn gebruikelijke bewegingsdynamiek moeten aanpassen en door de druk te verleggen hadden niet alleen zijn knieën meer te lijden gehad dan gewoonlijk, maar was ook de huid op sommige plekken geschaafd. Hij had blaren op zijn voeten en de zijkant van zijn rechtervoet bloedde zelfs een beetje.

Hij vroeg zich onmiddellijk af of zijn blessure niet verergerd was na die loodzware wedstrijd. Maar op dat moment was dat hem om het even.

‘Ik zal nooit, maar dan ook nooit een tennisbaan op gaan zonder alles te geven wat ik in me heb. Ik zal nooit vergeten hoe het publiek op de afgeladen tribunes me naar de overwinning heeft geschreeuwd door mijn naam te scanderen in die finale tegen Ljubičić, en wat een enorme voldoening dat gaf. Ik zou het direct overdoen, wat de gevolgen ook zijn. Het probleem is trouwens niet tijdens die wedstrijd in Madrid ontstaan. Ik had al langere tijd last van mijn voet, en tot dusver heeft niemand een oplossing gevonden die afdoende is, zodat ik zonder pijn kan spelen. Ik weet niet wat ik er verder nog aan kan doen. Ik heb zo mijn twijfels.’

Tijd om iets aan die twijfels te doen was er niet, want de volgende uitdaging stond alweer voor de deur: de Masters Cup in Sjanghai. Hij wilde de kans om daar te spelen voor geen goud missen. Na de finale van het toernooi in Madrid had Nadal geen enkel toernooi meer gespeeld. Maar de reis naar deze ‘Op zee gelegen stad’, de letterlijke betekenis van de naam van de economische hoofdstad van China, was te aantrekkelijk om zomaar op te geven. Nadal wilde er tegen elke prijs naartoe. Daarom pakte hij een week voor het toernooi de trainingen op Mallorca weer op met het gevoel dat er hoop gloorde aan de horizon. De pijn in zijn voet hield aan, maar was draaglijk. Bovendien stimuleerde Àngel Cotorro hem om het te proberen door nogmaals te bevestigen dat de blessure niet zou verergeren door te spelen. Het was de eerste keer dat Nadal zich bij de acht beste spelers van de wereld had geplaatst. Hij verwachtte veel van het toernooi. En hij besloot het erop te wagen.

Hij vertrok vanuit Barcelona met een rechtstreekse vlucht naar Sjanghai met Air Europa, een luchtvaartmaatschappij uit Mallorca die deze lijn onlangs in gebruik had genomen en waarmee duidelijke afspraken waren gemaakt. Hij reisde zoals gewoonlijk in gezelschap van Toni en zijn fysiotherapeut Juanan Martorell, en ditmaal ging ook zijn vriend en collega-tennisser Tomeu Salvà mee. Zijn ouders, die met vrienden op vakantie waren in Vietnam, zouden zich in Sjanghai bij hen aansluiten. Hoewel ze al eens eerder in China waren geweest, was de Masters Cup

voor hen allemaal een geheel nieuwe ervaring.

Bij aankomst in China werd hij verwelkomd door Benito Pérez Barbadillo. 'Er is werk aan de winkel,' meldde de communicatiemanager van de ATP toen deze hem begroette op de luchthaven. Samen met Carlos Costa maakten ze onmiddellijk een planning voor de overvolle agenda.

Nadals aanwezigheid in Sjanghai deed heel wat stof opwaaien. Hij werd als een koning ingehaald en was zelfs belangrijker dan Roger Federer, die als nummer één van de wereld weliswaar de beste was op de baan, maar als persoon vrij afstandelijk en gesloten is en zijn emoties zelden laat blijken. 'De mensen identificeren zich met jou en dat kunnen ze niet met Federer,' zei Pérez Barbadillo tegen hem. 'Ze beschouwen jou veel meer als een van hen, een vent met passie, met lef, iemand die laat zien wat hij voelt en dicht bij de mensen staat.'

Dat bleek overduidelijk toen Nadal zijn opwachting maakte in het indrukwekkende Qi Zhong Stadium, dat de stad speciaal heeft laten bouwen voor de Tennis Masters Cup Shanghai 2005-2007. Het futuristische gebouw heeft een capaciteit van 10.000 toeschouwers en ziet er aan de buitenkant uit als een gigantisch ruimteschip. Het bewegende dak is een staaltje architectuur om u tegen te zeggen; het bestaat uit acht bloembladen, geïnspireerd op de magnolia, en kan binnen enkele minuten geopend of gesloten worden.

'Hier wil ik spelen!' riep Nadal uit toen hij het spectaculaire gebouw met eigen ogen aanschouwde.

Vanbinnen is het gebouw zo mogelijk nog imposanter. De spelers beschikken allemaal over een eigen kleedkamer met hun naam erop. Ze zijn ruim, niet overdreven luxe, maar voorzien van alle comfort, zoals een enorme flatscreentelevisie, een koelkast, een aantal gemakkelijke stoelen, een ruime badkamer en een aparte ruimte voor massage en fysiotherapie. Aan alles is gedacht.

In het Hilton Hotel, waar alle spelers waren ondergebracht, ontdekte Nadal tot zijn verrassing dat op de handdoeken, badjassen en het beddengoed in zijn suite zijn naam stond geborduurd. De deelnemers kregen een Mercedes met chauffeur tot

hun beschikking, die ze op elk uur van de dag konden oproepen om hen waar dan ook naartoe te brengen. Ze werden met attenties overladen en verwend als nooit tevoren. Voor Nadal was dat echter allemaal bijzaak; wat hem werkelijk gelukkig maakte was dat hij zich op dat moment, voor het eerst in maanden, weer een echte tennisspeler voelde.

Gehuld in zijn bekende piratenbroek en het strakke, mouwloze groene shirt dat Nike speciaal voor hem had ontworpen, verbond hij zijn voeten, trok zijn schoenen aan, greep zijn tennistas van Babolat en pepete zichzelf zoals gebruikelijk op: ‘*Vamos!* Dit gaat lukken!’

Vervolgens verliet hij in gezelschap van zijn oom, Costa en Benito de kleedkamer. Ze liepen naar de baan, een razendsnel tapijt dat in geen enkel opzicht in zijn voordeel werkte en waarover alle tennissers al hadden geklaagd. Hij sloeg zijn eerste ballen en leek in zijn element te zijn tijdens dat eerste contact. Hij forceerde niets. Hij zorgde er simpelweg voor dat hij goede slagen maakte, waarbij de ballen schijnbaar moeiteloos uit zijn racket vloeiden.

De volgende dag, donderdag, probeerde hij het opnieuw, maar nu iets minder intensief. Hij voelde zich niet slecht, maar als hij een sprintje inzette, plotseling afremde om zijn loop te wijzigen of zijn spieren forceerde, voelde hij telkens een lichte pijn in zijn linkervoet. Na enige tijd ontdekte hij een zorgwekkend bultje op zijn wreef en besloot hij met dokter Cotorro te gaan praten, die hem vanuit Barcelona adviseerde enkele onderzoeken te laten doen en hem de resultaten via internet te laten opsturen om erachter te komen wat het probleem was.

‘Dat ziet er niet best uit,’ zei Toni Nadal, die er vanaf het begin op tegen was geweest dat hij aan de Masters Cup zou deelnemen.

Ondanks alles besloten ze het nog even aan te kijken en het de volgende dag opnieuw te proberen. Na afloop trok zijn oom een definitieve conclusie. ‘De problemen met je voet zijn nog niet over,’ zei hij tegen hem. ‘Je bent niet goed in vorm en je moet spelen tegen de zeven beste spelers ter wereld op een ondergrond die je niet ligt. Volgens mij moet je je terugtrekken.’